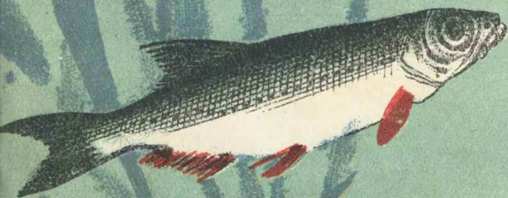
М. ЙОГАНСЕН

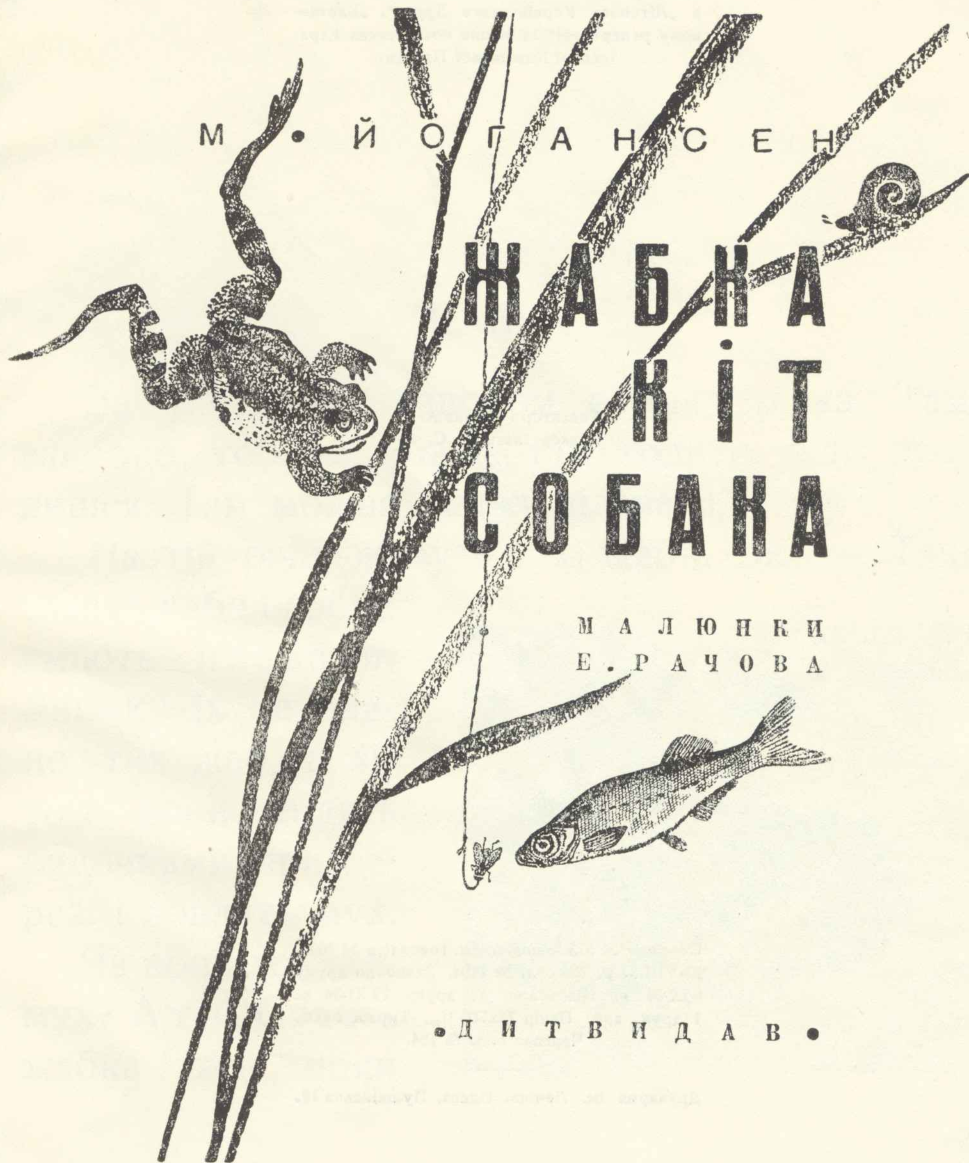

ЖАБКА КІТ СОБАКА

ДИТВИДАВ

М • ЙОГАНСЕН

ЖАБКА
КІТ
СОБАКА

МАЛЮНКИ
Е. РАЧОВА

• ДИТВИДАВ •

Бібліографічний опис цього видання вміщено в „Літопису Українського Друку“, „Картковому репертуарі“ та інших покажчиках Української Книжкової Палати.

Редактор Рябініна А. Г.
Техкер Іпатьєва С. А.

Одобліт № 875. Уповноваж. головліта № 4092. 23-VIII-34 р. Замовл. № 1104. Здано до друку 9-IX-34 р. Підписано до друку 22-XI-34 р. 1 друк. арк. Папір 72x110 $^{1}|_{20}$. Тираж 20000. Чергове вид. № 124.

Друкарня ім. Леніна, Одеса, Пушкінська 18.

ЖАБКА

За Канатним заводом є така річка. Там глибоко, тобі не можна там ходити, а то втопишся. Там можна тільки плавати.

На тій річці живуть такі жаби. Зелені. Такі зелені жаби і добре вміють плавати. Узимку їх не видно, тих жаб, а літом вони сидять рядочками при березі і ловлять мух.

Як вони ловлять мух? А так. Сидить жабка і жде, поки

прилетить муха. Муха прилетить і сяде й почне лазити по траві, по квіточках. А жабка сидить собі тихо, наче її нема вдома.

От, коли муха підлізе ближче, тоді жабка — стриб! і впіймала муху. З'їсть муху гарненько, нічого не зоставляє, і знову сидить тихо-тихесенько, чи не прилетить іще якась дурна муха.

Буває й так: підповзе муха зовсім близько. Тоді й стрибати жабці не треба. У неї в роті язик дуже довгий, і наче клеєм намазаний. Викине язика, зачепить ним муху і несе до рота.

Сама жабка зелена, очі в неї великі, круглі, жовті, як дві лампочки. Так сидять жаби на березі й ловлять мух.

Ми ходили на ту річку купатися. Як ідемо ми бере-

гом — туп-туп! — жаби лякаються і стриб! стриб! — у воду. Жаби бояться людей. Пострибають у воду і довго-довго плавають у воді. Коли побачать жаби, що нікого нема, тоді знов вилазять на берег і сидять на сонечку.

Гріють на сонці спину. Спинка в жаби зелена і такі чорні смужки на спинці намальовані.

Як дуже тихо підійти до берега, навшпиньках, тоді жабки не бояться. Сидять і дивляться собі на воду, гріють на сонці спинку.

Якби їх по спинці погладити? Це можна.

Чим її погладити? Рукою? Рукою не вийде, жабка злякається. Подумає, що ти хочеш її впіймати. Чим же її погладити?

А от чим. При березі росте очерет. Очерет — то така трава, схожа на жито, тільки височенна дуже. Зверху на очереті бувають такі м'які китиці, такі маленькі, м'якенькі віники.

Візьмімо ножика та й виріжмо таку очеретину з м'якеньким віничком. Очеретину вирізали, тепер з тією очеретиною — нумо підходити до жабки.

Підходьмо помалу, не можна тупати й гупати ногами, а то жабка втече в воду. От підійшли так, щоб можна вже дістати жабку очеретиною.

Не треба жабку бити, а краще давай почухаймо їй спинку. Спинка жабці свербить, бо накусали погані комарі, а почухати нікому. Мами в жабки немає... Нема кому й почухати жабці спинку.

Тож тихесенько давай гладити їй спинку тим віником, що на очеретині. Та-ак! Та-ак! — гладимо з голови до задка спинку.

Диви, що з жабкою робиться. Вона не тікає. Вона сидить тихо, їй подобається, що їй гладять спинку.

От, жабка витягає одну лапку — почухаймо їй ще й лапку. От витягає другу лапку — почухаймо й цю лапку. От витягає спинку, уся витяглась, аж лягає на пісок — так їй приємно, що їй гладять спинку. Витяглася й так і просить: ще, ще погладь!

Ну, досить гладити, хай уже жабка тепер покупається. Тупни ногою: туп! туп! Жабка злякалася — стриб у воду й попливла. Плаває й витягає лапки — добре її погладили.

КІТ ЧУДИЛО

До нас у дитячий санаторій приблудилось котеня і ми взялися його вчити. Хто його зна, як треба вчити котів — то ми й стали вчити його по-собачому.

„Ляж!“ і котик лягав і дивився на нас, що ми йому дамо за це.

„Вперед!“ і котик біг уперед, що мав сили.

„Назад!“ і котик вертався до нас — тоді ми давали йому трошки сиру, або риб'ячу голову.

Так ми й вивчили його по-собачому. Зробили йому й нашийничок із старого ремінця і став він зватися: Чудило.

Так і бігав за нами кіт Чудило, немов собачка. Тільки не скрізь. У річку не ходив. Ми

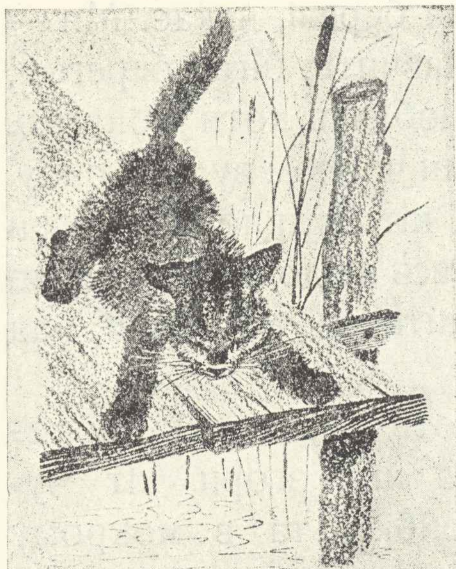
купаємося, а він сидить на березі, чекає. Ми — до човна, а він не хоче, нявчить, бігає берегом, а до нас не пливе. Не люблять коти мокрого.

Одного разу поїхали ми човном вудити рибу. Дійшов з нами до берега кіт Чудило, а в човен не поліз, не схотів. Вибравсь на дошку, що коло неї перуть білизну й сидить на тій дошці, над водою.

А під дошкою гуляють маленькі рибки-верховодки. Дивиться на них згори кіт Чудило, — мабуть смачні рибки, та в мокрому місці плавають. Дививсь, дививсь та й заснув на сонечку.

Наловили ми багато верховодок. Був у нас здоровенний синій глек, той, що воду ставлять коло вмивальника. Зачерпнули ми тим глеком води і напустили туди верховодок повно. І попливли човном додому.

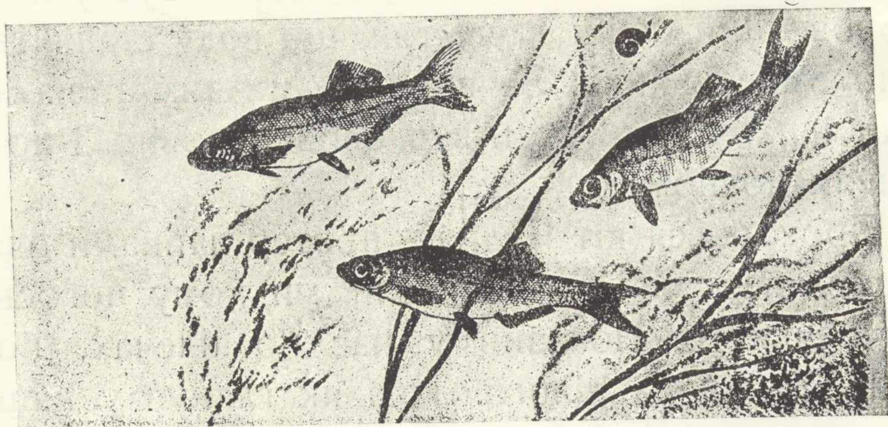
Прокинувся кіт Чудило, протер лапками очі й дивиться, чи не привезли ми йому чогось смачненького. Полазив у нас по плечах, по кишенях — нема нічого. Тоді як глянув у наш

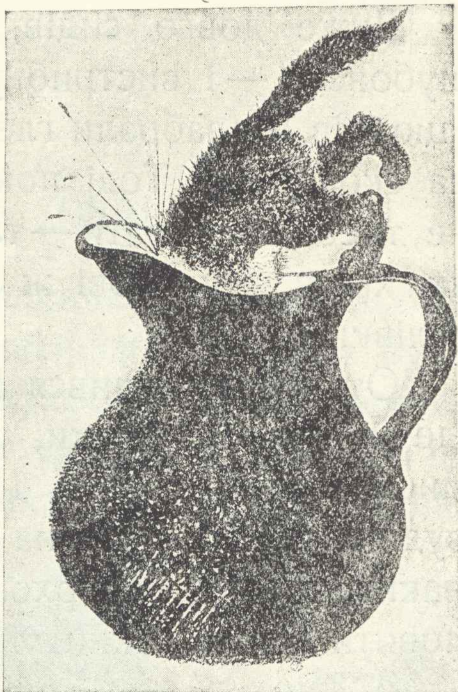
глек, і закам'янів. Рибок у глеку так рясно, що води між ними не видко. Плавають, плутаються, одна на одну налазять — аж чорно в глекові.

Ми поставили глек на землю і трошки одсунулись, дивимось, що робитиме кіт Чудило.

Він вибравсь на верхній край глека, умо-

стився й сидить. Сидить, дивиться вниз на рибку. Дивиться, дивиться, й нахиляється нижче та нижче, уже звисає над водою, уже й передні лапи в глекові — тоді шубовсть! і вскочив у воду.

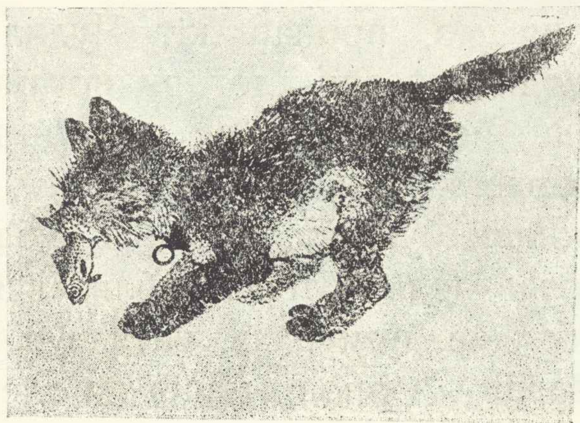

Заметушивсь, заборсавсь, забивсь у воді — аж глек ходором ходить. І не вистрибує.

Ну, думаємо, пропав кіт Чудило — утоп, напився води, упавши догори ногами в глек. Уже хотіли його рятувати; коли — вилазить. Мокрий, сердега, плохий, нечепурний, ніби цілу ніч під дощем був, але рибка в зубах. Виліз, рибку поклав долі, обтерся, облизався й почав їсти. Рибку ззів, помурчав, витягнув ноги, ще раз облизався — і знову поліз на глек.

Дуже довго сидів, дивився, коли знову — шубовсть! — і вистрибнув з рибкою в зубах. І цю ззів. Ми забрали глека і попекли верховодок на сковорідці. Тоді поклав на хліб і їж. І кісток не треба вибирати — так і хрумтять на зубах як хрящ. Чудилові ж повіддавали хвостики й голівки.

Отак і привчився кіт Чудило до мокрого. Іде з нами до річки, сам стрибає в човен, як мисливський собака і зараз же до глека. Ми вудимо рибу, а він на глеку сидить, чекає. Як накидаємо у глек верховодок, тоді й він починає ловити рибу. Такий у нас був кіт — кіт Чудило.

СОБАКА ДЖЕК

Я жив ціле літо в маленькому російському місті за навчителя і учився сам. У мене була кімнатка, відділена від кухні дощаною перегородкою. На кухню часто приходив фокстер'єр Джек — маленький собачка, але дуже завзятий.

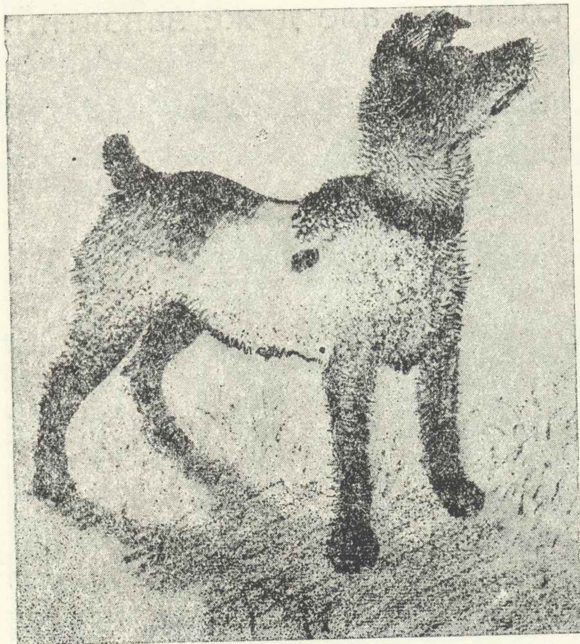
Ми познайомилися з ним на дворі, і він став ходити до мене в хату. Я сиджу і читаю, а він спить біля столу. Бувало й так, що сам стомишся і заснеш, поклавши голову на стіл. Але більше спав Джек, а я читав.

— Джек, — кажу я тихо, наче це слово в книжці написано. Лежить — тільки вуха настобурчив. — Джек, — трохи голосніше, — устав і дивиться на мене, а я нібито й не бачу, читаю.

— Джек! — уже голосно, а сам дивлюся у величезний словник. Стриб! і вже він на словнику. — Ну, ходім, погуляй мо!

Куди я, туди й він. Сховаєшся від нього — шукає, гавкає, а як довго нема, той скавучить. Біжиш — і він біжить. Сядеш — він лягає спати.

Було на дворі старе, товсте, похиле дерево. Якось вибрався я на те дерево з книжкою і взявсь читати. Джек бі-

гав, бігав навколо дерева, просивсь, плакав, коли як стрибне на дерево! пробіг трохи вгору — зірвався.

Я сиджу тихо — чи не вилізе сам на похилий стовбур.

Ще раз розігнався і вибравсь на перше коліно дерева. Подививсь угору — і до мене.

Та там, скільки не п'явся, — вище злізти не зміг на цей раз.

Другого дня пішли ми знов у двір. Довго старався Джек, разів зо три покотивсь униз, та все ж доскочив з розгону на другу розвилку дерева, вище, ніж учора.

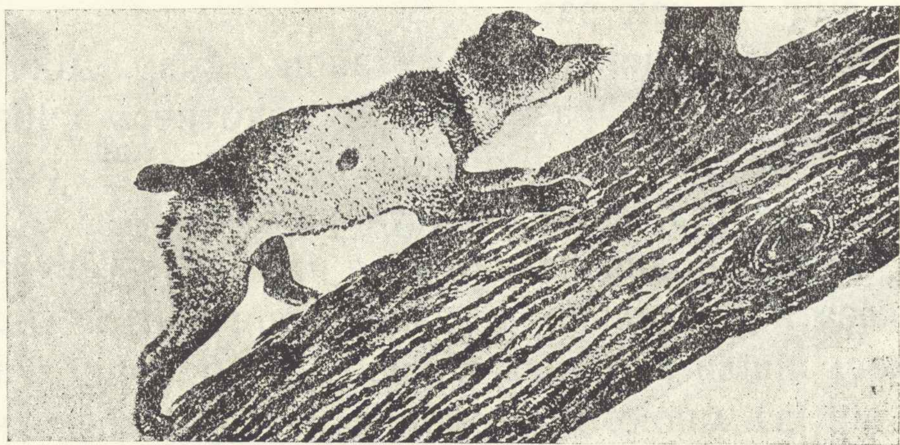
Отак, щодня лазили ми з ним на те дерево. Сказати правильно, я лазив, а він збігав. Тоді якось пішли купатися, я зліз на вербу стрибати, а він за мною. Я стрибнув у воду і він теж.

Під осінь я виїхав, а перед тим познайомив

Джека з хлопчиком Ванею. Через місяць Ваня написав мені листа.

Навчився Джек вибиратись на всяке дерево, аби було товсте і щоб кора не гладка була. Усі сусідські коти повтікали з двору — ніде їм не було порятунку. З дерева вибирався Джек на паркан, з паркана на дах, і там ганяє котів.

Не тільки коти, а й перехожі люди лякались. Ідуть увечері повз садок, коли старе дерево — гррр! — гарикає, як собака. А то Джек сидить на дереві і гризе кістку.

Ціна 70 коп.